

MUNK 4

Nic

To nic, toho si nevšímejte - řekl kdosi
To Nic, toho si všímejte - odpověděl ten druhý.

Všichni proroci ^{dneska} ~~dneška~~ už jen vzpomínají

Nona básníka

Nedotýkej se oprátek na zem spadlých;
dotýkej se jen oprátek spadlých na krk.

Okno - obraz v rámu
Obraz - oko v rámu.

Zkouška

Fikněte se do tepny za uchem a kdo to nepřežije,
ten ať třeba zhebne.

Každé slovo = anti-nic

Přestaňme, prosím, zakládat kluby přátel boha.

Jsou pasti na světě, jejichž smyslem - nesklapnout.

Poezii vodou neředit!

Souhvězdí - popínavé rostliny.

Kos v zajetí se může dožít až dvaceti let.

Zina

Bílý papír je nic; ale tohle je dobře udržovaný papír,
dobře udržované Nic.

A.Nik

Konečně tomu udeláme konec;
tomu, kterému už dávno chtě-
ly udělat konec.
Udeláme tomu konec.

Riziko bez povolání
Ochutnavač mateřského mléka;
nesmrdí to ničím, ani korunou.

Lidé, kteří neznají zákon
přírody, to jsou pololidé
a proto ti pololidé
žijí mimo zákon.

Alkohol dává pocit nezávislosti, nezávislosti na alkoholu.
Abstinenti naopak mají pocit strachu.

Jedna jednou si dala říct a povídá: "Dělej, dělej!"
Pak jí celý život dělal vola. Ty vole!

Víte, co jsou to geny? Já to nevěděl a proto jsem jednu
chytil. Chytil jsem ji a ptám se jí: "Čí ty seš, gena,
čí ty asi budeš, mojí babky nebo dědka?" A víte, co mi
odpověděla? "Já prý jsem pra pra pra pra prababičky
Fráni Kafky.

Já od vás nechci nic zadarmo, ani to nic.

babička básníka

Báseň Nic

Nic tě pic

Nic i když víc

Vešel jsem do baráku

a nebylo tam nic

Vyšel jsem z baráku

a bylo tam hic

Tě pic.

Dobře utajené libido

Vykopal na zahradě jámu

a pak do ní dlouho zíral.

Úplně zapomněl, co vlastně chtěl zakopat.

Jsem polykač osamělých zvuků.

Ne z každého okénka lze vyskočit; například
z toho ranního.

Když byl duchovně přítomný, upadl. Když vstával,
vsiml si mé přítomnosti, všech ostatních přítomných.

Přestal číst vůbec, ale bavil se tím, že si kupoval
knihy pro slepce. Zakryl si oči a usínal.

Nic víc.

Lazare

Tančím právě tanec
kravského času
na rozplácnuté nouše
nechtěl jsem
aby mi vlítla uchem
dovnitř
tam
kde mám tak krásně čerstvě vybíleno
/ a ona chtěla
do šatny plné starých krámů + kabátů /
točím se, točím
a žvýkám bužíрку zvonkového drátu
antény, co sem se s ní chtěl napojit
na všechny bayerny + ostatní kamarádes
epes rádes
vykrkané k prosté vykrkanosti
a vytlučené k vytlučenosti
a říkám si bude hezké
vypotit pár lehkých aforismů
a konečně si oblíbit
obálené hroby svého života
teď zahlédnu mezi baráky
nevětrané pořádkumilnosti
kousek lesklého, šupinatého
hřbetu Hada Hada a říkám
bylo by fajn se, povezít, bužíрку v zube
povídat si s vajglem milé historky
a vzpomínat na nové časy
kšiltovku nízko letících mraků
co tak rozrušujou mysl a spánek
tak tu si stáhnout do čela
a uniknout průvanu
když z veliké dálky mávne
nedbale ruka s křídly.
Hop.

Čokr v čaji
Svět v lihu
taje tajemně jemně mě
dusí

Na okno bubnují šelestí
prsty nehty
křídel noční havěti
plač pláč vyděs děs
Zbrojovka Brno vyrábí
psací stroje
mašina dělá ratata

Na nádraží

Na chodníku se bezcílně
kutálel na místě
kelímek od piva
tam zpátky
v té přitroubnosti situace
jsem měl živý pocit, že mi to něco
připomíná, jo, jo.

V koutcích písmena
za brýle popel a vajgly
šilhám
černé slzy pálí

Matou mě blesky
za hlavou
Pod oknem
bílý
oblak
rozednívání

Noc, naděje atd

Svět utíká
z diktátu myslí
mysl
z diktátu času

všichni opuštění přátelé
se scházejí
u lože spícího
vždy jednoho z nás
a střeží ho

všechny hloupé věci
mlčenliví svědkové
se scházejí
u lože spícího
soudí vynášejí zatracují
tak nešťastně
že ráno jakoby nic

svět sedí na placatém kameni
přehlíží
spoušt

Sklonené hlavy

Země žvýká naše kosti
bez známky soustředění
den za dnem padá do kasičky
ubohýho žebráka a občas
vytlačí pár tónů bez ozvěny
Mlčí žáby, malé šedivé
v dopoledním slunkuposkakují
po šterku lesního hřbitova
Daleko.

Nejhorší je,
když na Tebe hned poránu vytáhne někdo
karetní trik
jsi ještě rozespalý, nechápeš
a ten pocit, že ses nechal podvést
a že ten druhý to zavalěl
s tebou jde celý den

Zůstanu raději na drsných kmenech voru Ken-Tiki,
než na lodi,
co jméno nemá

Jsem ten, kdo nemá nic než slova
jsem ten, kdo sladce usíná,
když pes vyje na měsíc,
na tajemství o němž neví nic

Neklesej na mysl
a hlavně v kolenou
tam jsi nejvíc zranitelný
je to nejsložitější kloub v Tvém těle,
když ho porušíš
do smrti se budeš opírat o zdi

...

Fousy mě škrábou po tvářích
 Ruce hnětou těžce
 Alkohol tady nezáří
 Něha tu chybí
 Touha v hrobc
 Ideál zakopaný
 Šeptá mi vážně ten hlas
 Emoce jak vztekli psi
 Kde je moje místo

...

Sám a sám bojuje s draky
 Tak ještě jeden sen
 A - to jsem se vzbouřila
 Raději sama
 Explóze manželství

Jsem svědkem tvojí radosti
 Akélo - šedý vlku
 Nesmrtelný

Pokora Pýcha
 rvou tvé srdce
 Rozum Láska
 jím zmítají
 I naděje žena dětí
 Cep by ti slušel víc než
 kosa

...

Pane vrchní ještě jeden rum
 ještě jeden
 ještě
 ještě
 v alkoholu je zapomenutí

Bílá chladná zeď
 a na ní tvé oči
 na oprátce snů

... ..

Svět bez lásky mě svírá
 ledovou dlaní

Zvony mé duše
 zní hlouše

Kde ještě ve mně něco žije
 co není otrávenou pouští

... ..

Tvé oči svítí žlutě
 na prázdné bílé zdi
 o niž se tříští
 moje duše

sny padají do propasti
 a tam je požírají hadi

Nalevo kostel sv. Klimenta, napravo roh vinárny Zlatý had, Loyd šel uličkou pomalu míjel výloky. Uzeniny, antikvariát grafiky, denní bar, suvenýry. Otevřené dveře do malé síně a vevnitř plno lidí. Ve skupinkách si prohlíželi jednotlivé obrazy a dutě hučeli. Verniš, je tady verniš, smál se v duchu. Chvilí postál, účastně si prohlížel hlučící. Oběti. Pokračoval v chůzi, pivnice, divadlo. Zastavil se a vrátil těch pár metrů k síni. Pořád to samé. Socha, řeka, most. Město, moře stavení. Kuře.

Probudila se, vstala a podívala se na hodinky 8.30. Podívala se na hodinky 10.00. Podívala se na hodinky 12.50. Podívala se na hodinky 12.55. Podívala se na hodinky 13.10. Podívala se na hodinky 14.30. Podívala se na hodinky 16.30. Podívala se na hodinky 18.00. Podívala se na hodinky 18.10. Podívala se na hodinky 18.20. Podívala se na hodinky 18.40. Podívala se na hodinky 20.20. Podívala se na hodinky 23.50. Podívala se na hodinky XX.XX. Umyla se a šla spát.

Já, poutník
Procházím městem
útržky rozhovorů
vkládám
do plánu města
do skládačky světa
zapadají do sebe
nic nepřechází

Tma.

Světlo. A bylo světlo. Bůh kejch' a bylo světlo. Ruku
k nebi a bůh kejch a bylo světlo. Bezejmenná malá Ši-
mona zvedla ruku k nebi a bůh kejch a bylo světlo.
Dítě mělo hlad a bezejmenná Šimona zvedla ruku k nebi
a bůh kejch a bylo světlo.
Byl den. Lidi nato začali vstávat.

Žáitek

Vystoupím z tramvaje. Je večer. Spíš noc. Vystoupím z tramvaje do tmy na periferii města. Nesvítí žádná lampa, ani hvězda, ani měsíc. Tramvaj odjíždí potměšile mě popleskává svítícími okny. Jako když jedete ve tmavém kupé tunelem a v pravidelných intervalech se kupé rozjasní od žárovky ve stěně tunelu; jenže celé je to naruby. Tunel se světlem. Osvětlený tunel se žene volnou temnou plání. Volnou? ne úplně. Protože po pravé straně - to lépe po vaší pravé ruce - jedou noční automobily tam, po levé tramvaje tam a zpět a o kus dál nalevo noční automobily zpět. Otočíte hlavu ve směru, odkud jste přijeli a kolem vás se mihnou dvě světla a dvě světla. Pak jdete tmou. A v té tmě není vidět, kde leží koleje; takže se může stát, že tmou projede další tramvaj a vy jí jdete po kolejích. Konec. Automobily jedou rychle a svítí si na cestu; člověk jde tmou pomalu a nevidí kudy jde. I tramvaje si svítí na cestu ve směru kolejí a cestující uvnitř jsou ve svém osvětleném prostoru oslnění a taky do tmy nevidí, ale ani to nepotřebují. Jedou, nebo jsou vezení, jsou jedeni, žádná starost. A člověk ve tmě 1. nevidí koleje a 2. je jediný oslněný. Ostatní, to co potřebují, vidí dobře a pokud jsou osvětleni, tak jen zezadu což jim tolik nevadí. Snad proto jedou vždy určitým směrem za sebou a zpátky zase za sebou. Ve tmě není vidět, jak je široký prostřední pruh, po němž jezdí tramvaje; takže nevíte kam až jezdí auta a kde už tramvaje. A vy nikde. A kromě toho, automobily jedou rychle a vidí si co potřebují, takže jsou si v té rychlosti velmi jistí a mohou libovolně najet na prostřední pás kolejí a zase z něho sjet. Jsou rychlí a

vidí na cestu. Oslnění cestující uvnitř v klidu sedí a jedou automobily a vy jediný jdete. Sám, tmou, oslněný, pomalý. Pod podrážkami chřpupe štěrk. A vy ve tmě s automobily - to je asi tak, jako když do papírové krahice, kde je kanár, bodá někdo naslepo grilovacím drátem. A bodá a bodá. A vy poskakujete tam i tam a nevíte dne ani hodiny. A tak skáčete a dupete po zemi a co je v ní to nevíte. A musíte dupat a dupat a stejně, když chcete přejít vozovku, přece je to totéž, jako když tam vstoupíte znenadání zpoza rohu. A přímo doprostřed. Vystoupím z tramvaje.

Sen noci svatojánské

Jednou v noci jel vlak. Napůli cesty se najednou zastavil a už nechtěl dál pokračovat v jízdě. Ani mašinfýra ani přívodčí nemohli ten vlak rozhybat. A tak se stalo, že všichni cestující vystoupili z vlaku a zmlátili mě jako kůře.

Bajka o babizně a mase

Babizna lízla z polévky kus masa a pak běhala po pokoji, třela se za břicho a moc se chechtala. Vždyť to maso bylo kupované. "Krať jídlo, život je krátký", zní poučení.

Bajka o mně a psu

Jeden pes tak dlouho běhal, až málem pošel. A tak jsem šel na pivo.

Nic není jednoduššího, jak zabíjet mouchy: stačí vzít plácačku a zvolat Hej Slované !

Mouchy jsou nerady, když jim člověk píše dopisy; jsou radši, když se rovnou před nima člověk vysere.

Mouchy zabíjej hned po ránu, pak budeš mít jistotu, že v noci budeš mít bohatý sexuální život.

Mouchy mají jednu dobrou vlastnost, ony totiž na všechno serou.

Nic ve zlém. Dělán co můžu, abych nic nemusel dělat, a jinak nic v dobrém.

Čas zoufalství je veselejší než čas stagnace.

Sestřelte slunce
falešnou kukačku

Srolujte ho z oblohy
 PRYČ
 a rychle ho rozpustěte
 v lihu
 Do sklenic v prachu večera
 Nebe je plné uzlů.

V šestém roce svého nynějšího života: Člověk není králem
každý den

Ještě než jsem umřel, byl jsem dítětem. Dobře si vzpomínám na ta místa přímého nevidění, kdy slunce bylo u ruky a ještě blíže. Tehdy nás takovýchto mohlo být tak devět, víc chlapců než děvčat. Scházívali jsme se skoro potají za naší vesnicí, kudy vede ještě dodnes úzká pěšina mezi křovisky platanů, plížící se zákruty maliní jako naše dětsky tajemná řeč. Tehdy stačilo, aby jen někdo z nás zapískal a všichni již všechno věděli.

Byly jsme tam každý okamžik, ale maminky o nás měly strach, a tak je bylo každou chvíli slyšet: "Petře, Josefe Pepíku." Strachovaly se, že popadá noční tma a my zabloudíme. My se ale bály něčeho jiného, než že se ztratíme a naše bezpečí bylo jen ve chvílích, kdy jsme se spolu držely za ruce a šeptaly si. Byl jsem již tehdy z nich nejmladší a snad proto jsem nechtěl rozumět tomu, co se s námi vlastně dělo.

Byly jsme skutečně opravdové děti a nehrály jsme si na tajemství. Jednou jsme však i my při svých hrách najít modrý, mluvící kámen a za ním vchod do nudného platanu, zakrytý divokým maliním. Odněkud jsme již tehdy věděly, že tam nesmíme, že překračujeme čáru, ale my jsme musely, již jen proto, že jsme neznaly strach.

mm

/ pokračování příště /

Basa zezadu vypadá jako ženské tělo a nikoli jako basa,
 v které se hrajou kostky. Dvanáct hodin je noc. Ženská
 nese vrtačku. Nacopak jí to bude, do koho se chce vr-
 tat tak pozdě ? No nic. Vlak jede napřed tam a pak nazpá-
 tek. Kam asi jede teď po tmě ? V zapalovači značky Pinquin
 není benzín a meloun pořád červená. Znal jsem jednu básně
 napaměť, ale teď nepamatuju vlastního jména. Každý mě
 oslovuje jak chce, mně je to jedno. Na jaře a v létě po-
 řád ochutnáváš něco nového. Stačí jedna jahůdka, jedno
 jablko, aby se vrátil pocit dětství. Zmrzlý zadek rodí
 vzpomínky na basu. Jsem v zajetí svých vlastních myšlenek.
 Každé dodává každý den novou dávku strachu. V červených
 šatech nese vrtačku na rameni. Do čeho asi chce píchnout ?
 Samý otazník. Na zbytečné otázky lze odpovědět zbytečnými
 otázkami. Například proč vlak z Prahy do Benešova veze
 náklad dřeva a vlak z Benešova do Prahy tentýž náklad ?
 Na podobné otázky asi ani není odpovědi. Z pěkného dřeva
 lze vyrobit pěknou basu. Pálit za sebou mosty je málo, je
 třeba spálit všechny vzpomínky. Zemřít naráz a ne pomalu.
 Vejít do ní, zemřít a znovu se narodit jako její vlastní
 decko. Meloun se nedá sníst naráz jako se nedá naráz pře-
 číst román S.Becketa, ve kterém je jméno hlavního hrdiny
 Meloun. Ženská s vrtačkou pořád šla cestou svého snu.
 Můra ji tlačí na pravé rameno. Každý má svou můru, ale
 já je mám dvě. Je noc.

a. Čistírny jsou plný nevyzvednutého šatstva, v opravnách obuvi plné regály hotových zakázek, a přestože márnice zejí prázdnotou, lidé mizejí.

b. Pláč konce století nad koncem století, plakat, plakat do kapesníku z papíru text slov, viďte Paní Munková.

c. Bylo nedělní dopoledne na návštěvě u rodičů, probudil se tak před hodinou na zemi vedle postele a věděl, co bude: poflakovat se po bytě a víceméně čekat, čekat na oběd po němž chtěl vypadnout do města, projít nějakéalice a nějaké dojmy a skončit v blatniče, dost obvykle. Pak se kodrcat noční nedělí k sobě domů a přes opilost pro nespavost usnout až k ránu.

Vyčítal si sám sebe, ztraceného v nečinnosti i v dobrých a neužitečných předsevzetích. Pak toho nechal, všiml si pod skřín zapadlé fotografie, asi tak rok / všechno bylo asi tak / starou fotku sestry. Fotka byla kulatá, střižená jak do medailonku. Koukal do ní jak do zrcadla.

Představoval si, jak jeho tvář malý medailon malý zeppelin pluje myšlenkami přátel, aniž by alespoň rozčeřila jejich tichou apatii, slušnost až vybledlost, za nimiž všemi lze tušit horečnou shánčlivost po nicotě.

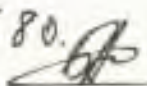
Většina přátel si navíc poslední dobou mizela. Fyzicky byli ve svých bytech, na ulicích, na návštěvách, ale nebyli. Dalo se na ně sáhnout, všemožně podnikat, vyspat se s nima, pokecat až do rána, ale jinak Mrtvé moře.

Podržel tu fotku v prstech jedné ruky a tužkou ji klepnul do hlavy, naklonila se, padala.

Praha jako knihovna, říkal si, lidé si navzájem půjčují knihy, myšlenky, pár emocí. Naxeroxují, založí do desek, další zboží. Zjevné, zjevné, nad slunce jasné. Ani v noci nebylo líp. Mizela, mizelo, mizeli, ztráceli se ze záběru a padali, padali někam do pryč. Nejzjevnější to bylo, je a bude, když si to tam doplníte sami.

Jak asi připadám já jim, nezpytoval se a nebyl vztekly, protože byl nezvěstný.

05.80.

bez lidí

Prach.

vstoupí do věží

z očí

si přilepí na záda

do dveří

poletuje ve vzduchu

od myho táty

smutek, když ho lidé konečně

stanou otravovat

se sedne pod lucernu

pojídá

psí víno

Portrét básníka v dětství

...
Mlha má plný uši vody
a z očí jí teče,
ta radost, že je na ulici
konečně sama .

Zina

Kic

Zina

prodáno

ten třetí ?, kdo to vůbec je akde vlastně vězí ?

Nešilhej, nezůstane ti to !

Rozhodl se vylučovat ze svého slovníku zbytečné věty
tak statečně, až zmlkl docela.

Má to všechno jednu vadu, už je moc pozdě.

■ :

Byťtečné psát data svých zklamání,
byťtečné žít mezi bílými štěnicemi.

A.Nik

Sardí Vám myšlenky ?

Zina

Nekonečný pláč :
Každou chvílí brečí někdo jiný.

Issdějte se a pak se rozejděte.
Issdělte se a pak se rozmělněte.

Nic vás nedovede k nekonečnu tak bezpečně jako nic.
Nic nalevo, nic napravo, tak šťastnou cestu.

Mocť si tak konečně oblíbit obílené kroby svého života.

Mír v duši je krásná věc, ale nenávisť k posledním
spravedlivým a nevětrané pořádkumilnosti má taky
něco do sebe.

Lidi mají uši, ne aby dobře slyšeli, ale proto, aby
bylo do čeho se zakousnout.

Osvobození člověka je pozastaveno, na silnici se pracuje.

Tunely poezie jsou ucpaný.

Začal jsem tam, kde jsem skončil.

Sautečné osudy jsou psány rukou.

Pan Cígler seděl na střeše a kouskem skla škrábal mech. Rty pana Cíglera se pohybovaly a prezpěvovaly tichou píseň : "Máňa, Máňa, Máňa."

Máňa mezitím masturbovala dole u plotny. Pan Cígler posunul levou nohu, pak pravou, narevnal levou ruku a pravou zvednul a skrz sklo se podíval na slunce. "Máňo", povídá, "bude pršet".

Als Máňa mezitím dole masturbovala dole u plotny.

"Bude pršet, Máňo," šeptal dál na střeše

Pan Cígler. "Bude novej mech, nová práce. Miluju přírodu, Máňu, a vše ostatní", meditoval pan Cígler. "Kdybych měl kolo, tak bych miloval kolo. Inu, kolo nemám, a tak miluju přírodu, Máňu a vše ostatní".

Máňa mezitím masturbovala dole u plotny. "To je k uzoučání", myslela si při tom, "Láďa tak miluje přírodu, mě a vše ostatní a ne a ne slízt se střechy. Jakmile přijde léto, tak tam zaleze a na podzim, jakmile začne padat první sníh, leze dolů".

"Do prvního sněhu ještě dost času", liboval si pan Cígler. "Když to tak vezmu, tak to ostatní, co miluju je vše ostatní, třebaš tohle sklíčko". Pan Cígler se podíval skrz sklíčko na slunce a zamyslel se. "Máňo, já mám hlad", přemýšlel.

Jeho existence pan Moler se nechal ve svých hodnoceních situace unášet n-emocemi..... Zpoza rohu vyšel toho dne už asi po stepadesátý vrátný, důchodce, bývalý ne-důchodce s páskou AIDS na rukávu. A přidal se k výlevům n-emocí se své nedávné minulosti; vzpomněl si, že za rohem čeká jeho kolega a vzpírajícího se ho vyvlekl. Právě ve chvíli kdy se pan Moler a vrátný od sebe vzdálili, vypadlo z obrovitého rámu portrétu ředitele společnosti Ltd. sklo a dopadlo mezi ne celou plechou a roztříštilo se s pravou majestátností na zemi velmi hřmotně a velmi plošně. Jeden vrátný vytáhl zpoza rohu druhého, který váhavě vstýčil maličký transparent a pan Moler si všiml, že i on má na levém rukávu pásku AIDS. Moler ztratil provazec hutných n-emocí a poslouchal rozrušené štěbetání obou staríků o přípravě kongresu, z něhož Moler pochopil, že hlavní myšlenkou je "teď když víme, že máme aids na světě jsou všichni lidé zase bratry". Vzrušený šepet přešel poznenáhlu v rozjařený dusot a pan Moler poradce ministra pro blízký východ znejistěl v kolenou; podlaha se rozhoupala, upadl..... Na zemi našel popelník s nedokončeným doutníkem za dvacet dolarů a odešel se dál zamotávat do klubka přediv, klubka jehož rozpředení je omotáváním se. Za oknem brzdy a vytí přejetého psa.

/pokračování příště/

Hospavost č.2
 ... miji
 Kuchej telefon
 adresát je známěj
 Možná že mrtvej
 Alek je tak ticho

...
 A s důlku lezou oči
 a na vlastní oči
 vidíš
 vlastní důlky
 se kterých lezou.

Stroj básníka

Prvnička
 spí mozek
 spí myšlenka
 Tak odchází tělo
 a odcházím já.
 Co bude, když
 najdu zrcadlo
 zrcadím v něm své já ?

Vidím ženskou, ženská - poštačka
 Dobrý den, paní, povídám
 Načež ona škvíru dekořán a raduje se
 Dopis jsem do škvíry hodil,
 Pozdravil zdvořile a
 Akselrodovi zavolaal :
 Čekej dopis, ty vole !

Úředník spí na stanici tramvaje
 Na jedné noze stojí jako volavka
 v bažině.

Však se k němu přiblížím
 Brýle mu tiše sundám
 Co uvidí úředník by mě zajímalo
 Když ho vzbudí kohout

když padá sníh, prší
 a měsíc leze nahoru,
 proto takový dlouhý fronty
 ke kadeřníkovi
 a rozžhavený slunce padá
 dlouhějma vlasama
 na střechy baráků

Němý divadlo.

Dlouhá noc. Vracím se chodbou ze záchodu, cítím, jak mi kapka moče stéká po stehnu. Kdybych teď otevřel kterýkoliv dveře na kterýkoliv chodbě, uviděl bych to, co stejně dobře vím: viděl bych, jak si zoufaj zoufalý. Otevřu.

II.

Noc brejlí do pokoje. V každý mříži deset dioptrií, ale dyť je stejně slepá. Jak márnice. Šest vojenských postelí a pět natažených. Po celým těle hladká kůže, krupony budou brzo. Zkřížené nohy tady nic neznamení. Těžká zranění znemožňují pokračovat v cestě. Bratrstvo choroby. Každá z těch mrtvol u nosu bublinu snu a od úst provázek slin. Podřezaný večer leží dole na ulici a psí moč svádí krev. Náhodný chodec v běhu šlápne do kaluže a třís - krev na obloze. Světlo z ulice promítá na zeď pokoje negativy; když cvakne nějaká pozdní lucerna a nebo zhasne oko okno, vše se přesmyká. Postele v řadě vedle sebe, na nich bílé přehozy a pod nimi známý prosby, známý naděje. Psí koule vypadly na prostěradlo do tmy. Každá se smějete, když vidíte chlapa močit. Smejete se, líbí se vám to. Mně se taky líbí, když vidím ostřej bílej zadek u země ve křoví. Teď se klasicky protlačil pokojem vlak, díra do zdi, díra v hlavě. Co vidím?

III.

Hvezdy se mi courají po sítnici, nemůžu je udržet. Na zem se vysypalo všechno to pálí a řeže na dotek. Je toho málo, co lze vzít do rukou a potěšit se

Přátelé básníka.

hebkostí a tichou radostí. Jeden z mrtvých něco nesrozumitelného vyvěře ---- druhý okamžitě zvedne ruku ke stropu, 3. se v tu ránu otočí na druhý bok, pátý se vymrští do sedu a hned zas lehá. Jsou spolu. A čtvrtý, ten bdí stále. Já se vracím na chodbu.

Vemeno
 síla ekatrnosti
 Zámek na Západ
 Vychrtlá jako mít
 Vemeno techazu
 bolesti času

Bratr básníka

...
 Jak je dusno ve zkumavce
 kerkem zabedněný
 lízal svý vlastní já
 abych nežíznil
 v teplých tlapách
 spitálský sestry

Olevo bije do tváře
 Praseší kůže
 Naděje na lepší život
 Taje pod kolama anta
 Nad Vltavou se krouží rackové
 Rehlíky
 žvýkají zadarmo.

Cesta je kluzká, ale nespádnou
 Strašné jíz po tme, myslím o
 jiném.

Najednou se rozednilo a cesta je prázdná
 Kam sem se ztratil ? Už není strašně.

Noc se vleče bez zastávky
 Biograf na stropě bílém
 chaos myšlenek a krůza
 se šera ranního
 tak prozaického
 a marného.

Vrhám do tebe jako opilec
 do hospody
 cítím tě už z dálky
 jenže na pípě pochozená
 mokrá utěrka a pak odcházím,
 jak přišel.

Klíče mám, peněženku neztratil,
 Dám si silný čaj
 Dneska už stejně pozdě něco
 podnikat
 A navíc ten déšť a vítr.
 Dřufám, že po cestě do hospody
 nepotkám slepého,
 to bych zase dopad', jako včera.
 Tomu já říkám život
 v přírodě.

Bez toho smraďu

bez kouře

- nemůžu být

nemůžu se bez nich obejít.

Procházím skrz ně

jako skrz vodu

jako skrz dřevo

neslyšně, nehlučně,

nevnímáje, neposloucháje,

ale nemůžu,

nemůžu bez nich obejít

Bez těch odpadlíků,

a mrzáků,

bez těch světských hub

nemůžu, nemůžu,

nemůžu

a nechci

se obejít.

...

Kupy v novém

spěchu

Lidského rodu

kevoří

k současnosti

Letos prý lépe

Cvak, cvak, cvak

Vona se voběsila, ona

se voběsila. Proč ona

tohleto udělala !

Ona se oběsilaaa vůbec nejasný

proč ? Její rodiče

ji vychovávali, ale ona

se oběsila. Vše je tak

jednoduchý a každodenní, jenže

nejasné. Inu, co v tom

hloubat

Ona se oběsila a je to

na provaze na záchodě.

Den to je příběh člověka, který se nezachránil. Nelze žít život jako recept na něj. Oke měsíce mě sledovalo velmi intenzivně. Jsem Nic, jsem jen odpovědí, řekl a otočil se na druhý bok. Existují v literatuře zátiší?, když pozoruji mrtvou moučku na parapetu hospody. Z písku čouhala jen kráječící chodidla a kolem zněl krutý smích těch neohrožených. Mám strašlivou úzkost, že přijde někdo a vyděsí mě. Je to otázka vůle a touhy, překonat tlak vázanky a lámečku a pololednout na smělá panoramata letního nebe. Střed dlaní je zasvěcen bradavkám a stesk kolem očí všemu zbývajícímu. Pevětrné počasí a rychlá oblaka nutí k závratí a ke zvracení, k šílenému rozrušení. Smutný slunečný den.

Zrod rodu

Zrod pádu

Padej vocaď

padej do rodu

svého zrodu

• zraď rod

Zrazuj a padej

do hlubin svých nocí

zrod' se sám

Konečně tě mám.

Slova a vítr

Vítr slov

Slova a moře

Moře slov

Slova a stromy

Slovo les

Minuty ticha

beze slov

Volný překlad vlastní nevolnosti

Ráno vítr a déšť,

jak to okne vydrží?

Vzpomínka, vlastní myšlenka

na vlastní okýako,

Ježíšmarjá, co jsem zase

proved'?

Bumerangem slova

A do čela, a do čela

To je bolest. Za co?

Jedna z půlnoce

To je ta doba, kdy by se člověk rád zbavil všeho, čím až do teď byl, kdy by rád zvrátil vše, co v sobě nastrádal, nabyt, nastrádal, nechal vytrpět jiným a nestrávil; to je ta doba, kdy jsou nemocniční postele prázdné a lidé z nich bloumají chodbami, míjejí se bez známky potěšení či sblížení, všichni cizinci v tom dekretovaném životě; kdy jeden se zvedne na loktech, vztyčí a třesť oči do prázdna, které vidí, aby se vytřesťil a mohl zklidněný usnout, kdy jen stíny leží v postelích a ze tmy pronásledují hvězdy za oknem na skle, kdy jeden do sebe na záchodě rve cigaretu za cigaretou, aby se přece uklidnil, svatozář z kouře po celém těle.

Pro tohle všechno je tato hodina blažená, to je ta chvíle, z níž se žije, hodina z půlnoci odkrojená, kdy bytosti se kojí mlékem existence, mlékem transcendentna nebe co !, tady je ta pumpa, kde se natan-kuje člověk, až přetéká úzkostnou láskou k žijícím, mrtvým a nezrozeným. Je to pravda, to o tom, že fénix vstává z popela, z jedné z půlnoce.

Ten uzel života, jedna z půlnoce, to mě naplňuje věčností a hrůzou ze života. Zdravím všechny. Nemocniční pláště, zavzdušněné lidskými křekými těly, tu létají ve strnulé póze plné překvapení spoře osvětlenými podzemními chodbami. Lazarův syndrom nás vyhání do nekonečných chodeb střešovické nemocnice. Skutečnost. Zmírám blaženým nekliďem, já společnost s ručením neomezeným. To je nekonečná hodina, hodina tančící mezi zoufalými běženci v pláštích hluboko pod kolena, s kapsami plných tabletek a tamponů, tato požehnaná hodina protrahující se do nekonečna jak pendepon, slatně se protahuje jak věčnost všemi klouby

Zina

mysli, světa. Páteř světa s miliony obratlů. Hop, hop. Blažený neklid této pozdní hysterie slasti. Čas se válí v koutě. Znásilnění ubohosti, psychotici šílí a podávají si vlhké dlaně se smrtelníky, hrdiny každodennosti. Ve společné motlidsbě, modlitbě čekají na... Ach, modlitba začíná slovy: "Obratník Raka, jenž jsi na nebesích". Jarní rovnodennost, to je ta jedna z půlnoce, z nebe pekla ráje. Toto je manifest, rouhavá úlitba všem oslyšeným skobám, svaté přitakání. Smrt smrti sněhu. Nedá se to zastavit, ten proud.

Polykač vlastních myšlenek.
 Asi stejný podvod jako s polykačem mečů. Asi to tak bude.
 Myšlenky jako drobký chleba.

Kurvička barevná. Zítra není pátek, zítra není začátek nového tejdne, zítra je pátek. Ta má hlas, ta kurvička odněkud z Dunajskej Stredy koncem tejdne. Na první pohled ji nemám rád. Nemám rád, když mně vykají. Popíjím černé kafe s mlékem. Kamarád v půli těla ohnutý, před dveřma, ruku na prdeli. Hosti odcházejí. Jednou v Maďarsku, z kopečka v Ostřihomi, jsem viděl na druhém břehu Dunaje Dunajskou Stredu. Cikán hrál na housličky v hotelové restauraci, měl falešné zuby a zubil se jima na každou křivku. "Komu říkáš kurva?" Te už je jiná historka. Tak se většinou začíná hospodská rvačka. Zítra není pátek, zítra pondělí, začátek nového tejdne. Mám-li být upřímný tak ten fakt mě nikdy netěší. Vím, co mě čeká, budu upřímný, nic mě nečeká. Život s křivkou pod jednou střechou jsem viděl občas růžově, a proto jsem byl na rozpacích a nemohl jsem se vůbec soustředit, nevěděl jsem, co bude zítra, pátek či sobota. A jak se mně dobře dejchalo, když jsem otevřel okno. Vstal jsem a otevřel okno. Ta mrňavá cikánka z "Kolína" povídá Majčalovi: "Dědo, už jsem kouřila péro". Stály na ulici a bavily se tak. Proč je tak mrňavá? Slíbila mi, že mě seznámí s kartářkou z Ruska, ale já mám strach. Potom jsem hádal z ruky jí a jejímu milému. Dostal jsem za to pivo. "Kuk", povídá strašidlo ve snu a vyplázlo na mě jazyk. Taky podvod, jenže strašidelný.

jsem

StaniojL Bu Bu Buk de

MUW K

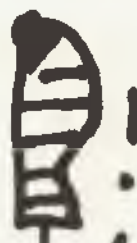
jo

↑ A E Ě i √ A

SER √ A

je

Wpsora t a c o l i t r

řizolen

Lask a - Mas ↑ Co to?

wa je Kac !

Schovej krávu a koně

Schovej je do maštale nebo do chliva

Třeba do sklepa je schovej

Hosti už jedou

Schovej prase a psa

Schovej je do boudy nebo do chlívka

Třebas do sklepa je schovej

Hosti už jedou

Schovej manželku a dceru

Schovej je do skříně nebo do trunky

Třebas do sklepa je schovej

Hosti už jedou

Schovej si peníze a myšlenky

Schovej je na černý den

Nebo do sklepa je schovej

Hosti už jedou.

Cvič, hraj a plač

Je ti smutno v poledne
tak cvič

Je ti smutno, když holka
vodešla

tak hrej
Je ti smutno pořád

tak plač
Plač, hrej a cvič

Plač, hrej a cvič

Udělej si krušku
a dej do ní zátku
našpulené rtíky
a už je tu Radka

Pověs ji za žebro
Uštkni provazem
a všechny tvý můry
zmizí rázem

Našpulené rtíky
na provazu koupají
To jsou naše lásky
O žebro škemrají.

A.Nik

Zina

Průk č. 5 r e k l a m a

